

Arrest

nr. 73 367 van 17 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 2 december 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 11 augustus 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Jaffna, Sri Lanka. Tijdens het vredesbestand hielp u de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam) bij de voorbereiding van speciale gelegenheden. Zo hielp u met het ophangen van vlaggen met onder andere heldendag. U deed dit werk omdat uw neef dat ook deed. Na het opnieuw uitbreken van de oorlog in 2006 deed u niets meer voor de LTTE. In 2007 kreeg uw neef problemen. Onbekenden gingen naar de winkel waar hij werkte en informeerden naar hem. Uw neef was op dat moment niet aanwezig en zijn werkgever gaf dan maar het adres van uw neef aan die onbekenden. Toen ze daar naar hem gingen informeren werden zijn ouders bang. Ze stuurden uw neef naar Colombo met de bedoeling het land te ontvluchten. In Colombo verdween hij echter plots. Sindsdien hebt u nooit nog iets van uw neef vernomen. In oktober 2010 kwamen twee onbekende mannen in burgerkledij naar de winkel waar u werkzaam was. U was op dat moment niet aanwezig. Een week later kwamen ze u daar opnieuw zoeken. Ook toen was u niet aanwezig. Uw werkgever belde u onmiddellijk op om u hierover in te lichten. U besloot te vluchten. Samen met uw moeder reisde u met de bus naar Colombo. Daar verbleef u een maand. Vervolgens reisde u samen met een smokkelaar die voor u een vals paspoort had geregeld van Sri Lanka naar Frankfurt. Daar namen jullie een tweede vlucht naar een voor u onbekend land. Daar verbleef u vijf dagen. Vervolgens werd u met een auto naar België gebracht waar u op 2 december 2010 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw familieregistratie, een attest van uw ex-werkgever, kopieën van documenten m.b.t. de verdwijning van uw neef en kopieën van de universiteitskaarten van uw broer en zus.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U legde geen enkel bewijs neer dat uw asielaanvraag kan hard maken. Hierdoor kan de geloofwaardigheid van uw aanvraag enkel en alleen worden beoordeeld op basis van uw verklaringen. Deze waren echter dermate oppervlakkig en vaag dat er weinig geloof aan kan worden gehecht. Het enige dat u kon vertellen was dat uw neef in november 2007 is verdwenen nadat er onbekenden naar hem op zoek gingen in de winkel waar hij werkte en bij zijn thuis. Toen er drie jaar later onbekenden twee keer naar u informeerden in de winkel waar u werkte, was u bang dat u hetzelfde zou overkomen als uw neef en dus besloot u te vluchten. De reden waarom u dit vreesde, is omdat u, net zoals uw neef, tijdens het vredesbestand de LTTE hielp met het ophangen van vlaggen. Deze activiteiten hebt u na de beëindiging van het vredesbestand in 2006 nooit meer gedaan (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Het is niet aannemelijk dat u pas in oktober 2010, minstens vier jaar nadat u iets voor de LTTE had gedaan en drie jaar na de verdwijning van uw neef, zou worden gezocht voor deze randactiviteiten.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u bij de controlepost onderweg op uw vlucht van Jaffna naar Colombo uw identiteitskaart moest tonen aan het leger. U verklaarde dat ze er eventjes naar keken en u dan lieten gaan. Verder werd u niets gevraagd (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Het is echter niet geloofwaardig dat u wordt gezocht door het leger omwille van uw beweerde "LTTE-profiel, namelijk het ophangen van vlaggen tijdens de heldendag, maar dat u probleemloos voorbij hun controlepost kon geraken.

Voorts hebt u na uw vlucht uit Sri Lanka ook niet meer geïnformeerd of u al dan niet nog gezocht werd. Zo contacteerde u geen enkele keer uw vorige werkgever bij wie de onbekenden naar u op zoek zouden gegaan zijn. Toen u aan uw jongere broer vroeg een attest te halen bij uw vorige werkgever, kwam u via hem te weten dat de onbekenden u daar na uw vertrek uit Sri Lanka nog gezocht hebben. Hoeveel keer ze nog kwamen, weet u echter niet (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Dat u daarvoor nooit initiatief genomen hebt om te informeren naar de situatie na uw vertrek, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u wordt gezocht met de bedoeling u te vermoorden. Wanneer u werd gevraagd waarom u nooit stappen hebt gezet om meer te weten te komen over de situatie na uw vertrek stelde u dat u toch al gevlucht was (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Dergelijk antwoord wijst duidelijk op onverschilligheid. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees nog meer in het gedrang.

Ook kan er geen geloof worden gehecht aan de beschrijving van uw vluchtroute. Deze kwam als stereotiep en ongeloofwaardig over. U beweerde via enkele internationale vluchten naar Europa gereisd te zijn. U beweerde met een vals paspoort gereisd te hebben, maar buiten de naam kende u geen enkel ander inhoudelijk gegeven van dit paspoort (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Daar u echter enkele internationale vluchten nam, waarbij identiteitscontroles steeds tot de mogelijkheden behoren, zeker wanneer u de Schengenzone betreedt, mag van u een uitgebreide inhoudelijke kennis van dit paspoort

verwacht worden. De ongeloofwaardige beschrijving van uw vluchtroute, benadrukt het ongeloofwaardige van uw asielrelaas en is eerder een indicatie dat u voor de Belgische autoriteiten probeert te verhullen dat u met eigen paspoort bent gereisd. Indien u zou vertellen dat u met een eigen paspoort uit Sri Lanka kon vertrekken zou dat immers kunnen impliceren dat u niet door de Srilankaanse autoriteiten wordt gezocht.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart en de gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte bevestigen louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Het attest van uw vorige werkgever werd ter uwer behoefte opgemaakt en heeft bijgevolg geen enkele objectieve bewijswaarde. De overige door u neergelegde documenten namelijk de fotokopieën van de documenten m.b.t. de verdwijning van uw neef, de fotokopie van uw familieregistratie en de fotokopieën van de universiteitskaarten van uw broer en zus vermogen evenmin uw recent vertrek uit het noorden van Sri Lanka en uw hieraan verbonden asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker stelt dat hij niet akkoord is met de motivering van de bestreden beslissing. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt tevens dat zijn dossier niet zorgvuldig werd beoordeeld. Verzoeker beroept zich verder op artikel 1A 2 van het verdrag van Genève, artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de schending van artikel 3 EVRM. Tot slot meent verzoeker dat de beslissing van het CGVS kennelijk onredelijk is.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. Waar verzoeker aanvoert dat hij *“vreest dat artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst”* benadrukt de Raad dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet, wordt er getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker betwist de door de commissaris-generaal vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Zo stelt verzoeker dat hij wel degelijk lid was van de LTTE en dat hij in het verleden, tot het opnieuw uitbreken van de oorlog, heeft gewerkt voor de LTTE.

3.1.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.1.2. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van zijn asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusie van de bestreden beslissing en het maken van boute niet-gestaafde beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De documenten ter terechtzitting neergelegd betreffen volgens zijn toelichting de situatie van zijn neef en werden reeds voorgelegd aan de CGVS (zie de documenten met referentie nummer 6574 van de *Human Rights Commission* en de documenten in het administratief dossier). Het

document van oktober 2010 is niet vertaald en verzoeker legt geen bijkomende informatie neer waaruit het nut kan blijken voor zijn eigen asielrelaas. Daarenboven gaat verzoekers bewering dat hij ook effectief lid was van de LTTE in tegen zijn eerdere verklaringen. Immers verzoekers heeft duidelijk gesteld dat hij slechts tijdens het vredesbestand en voor het laatst in 2006 sporadisch had deelgenomen aan speciale gelegenheden van de LTTE “*dat houdt in dat ik moest vlaggen hangen*” (zie CGVS-verhoor p.6). Dat hij een effectief lid was en deelnam aan de strijd van de LTTE wordt dan ook door hemzelf ontkracht. Verzoeker weerlegt aldus geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven dienaangaande van de bestreden beslissing overeind.

3.2. Verzoeker werpt verder op met een vals paspoort gereisd te hebben en meent dat het logisch is dat hij enkel de naam in dit paspoort wist nu hij bij controle enkel zijn naam moest zeggen. Het feit dat hij geen andere gegevens kent, is dan ook geen sterk argument. Daar waar het CGVS stelt dat verzoekers vluchtroute als stereotiep en ongeloofwaardig overkomt, antwoordt verzoeker dat het meer dan vanzelfsprekend is dat de smokkelaars altijd op dezelfde manier te werk gaan en dat het verhaal dan ook bekend in de oren klinkt. Hoe dan ook adstrueert verzoeker op geen enkel wijze zijn voorgehouden reisweg terwijl van algemene bekendheid is dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat verzoeker kon reizen met een paspoort waarvan hij enkel de naam kende die hierin stond, is dan ook niet geloofwaardig nu ook zijn verklaringen over deze illegale reisweg lacuneus en vaag blijven. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg.

3.3. Verzoeker betwist vervolgens de beoordeling van de huidige situatie in Sri Lanka aan de hand van rapporten over Sri Lanka die na juli 2010 gepubliceerd zijn, het rapport van 31 maart 2011 (“*Report of the secretary-general's panel of experts on accountability in Sri Lanka*”) en het rapport van de *International Crisis Group* van 18 juli 2011 (“*Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever*”). Het meest recente rapport verduidelijkt volgens verzoeker dat 2 jaar na de oorlog Tamils nog steeds onderdrukt worden, dat de situatie niet verbeterd is en de overheid niet het nodige doet om de Tamils te beschermen.

Verzoeker legt ter terechtzitting enkele kranten neer uit Sri Lanka uit 2011 met foto's van gewonden. Aangezien deze niet vertaald zijn kan hieruit geen nadere informatie worden gehaald. Het internetartikel (TamilNet 23 augustus 2011) beschrijft een operatie van het Sri Lankaanse leger tegen de bevolking van Naavaanthu'rai in Jaffna.

Met betrekking tot verzoekers verwijzingen naar algemene mensenrechtenrapporten, kranten, artikelen en rechtsleer dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verder heeft het geciteerde rapport van 2011 specifiek betrekking op de nood aan verzoening tussen de verschillende bevolkingsgroepen in Sri Lanka en niet op richtlijnen om de individuele beschermingsnoden van asielzoekers uit Sri Lanka in te schatten, zoals dat wel het geval is in het door verweerder aangebrachte rapport van het UNHCR van 5 juli 2010. Daar waar verzoeker verwijst naar een notitie van juli 2009 van het UNHCR die stelt dat Tamils afkomstig uit het noorden van Sri Lanka nog steeds beschouwd kunnen worden als vluchtelingen, ook al heeft het Sri Lankaanse leger de LTTE op eigen grondgebied verslagen, merkt de Raad op dat deze ‘notitie’ niet van recentere datum is dan de *UNHCR Eligibility Guidelines* van 5 juli 2010. Verzoeker toont niet aan dat het UNHCR rapport van 31 maart 2011, de *UNHCR Eligibility Guidelines* van 5 juli 2010 zou hebben gewijzigd. Ten slotte hebben de twee paragrafen en losse zinnen en zinsfragmenten uit het “*Report of the secretary-general's panel of experts on accountability in Sri Lanka*”, – in zoverre dit al beoordeeld kan worden aangezien de zinsfragmenten niet in hun tekstverband werden opgenomen en de contextuele betekenis ontbreekt – betrekking op gebeurtenissen die plaatsvonden gedurende de eindfase van de oorlog en zijn aldus niet pertinent voor de beoordeling van de huidige situatie in Sri Lanka.

Derhalve blijven de in de *UNHCR Eligibility Guidelines* van 5 juli 2010 opgenomen richtsnoeren staande en dient een individuele beoordeling uitsluitend te geven over het al dan niet beschikken van een risicoprofiel. Verzoekers profiel van Tamil uit het noorden van Sri Lanka die beweert voor 2006 voor de

LTTE karweien te doen, is in deze onvoldoende. Verzoeker dient aannemelijk te maken dat hij nood heeft aan internationale bescherming – waarbij personen die verdacht worden van banden met de LTTE mogelijk als risicoprofiel kunnen worden beschouwd – *quod in casu non* wat temeer wordt ontkracht nu verzoeker zoals de bestreden beslissing het stelt, nog vier jaar na zijn zijdelingse activiteiten voor de LTTE ongemoeid kon blijven wonen en werken in Sri Lanka, dat hij de legerblokkades in Sri Lanka zonder problemen kon voorbijgaan. Verzoeker kan dan ook allerm minst staande houden dat er in zijn hoofde objectieve redenen voorhanden zijn om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker werpt op dat aan hem ten onrechte het subsidiaire beschermingsstatuut werd geweigerd. Het CGVS twijfelt niet aan zijn nationaliteit en afkomst uit de Jaffna regio. Verzoeker verwijst naar de UNHCR richtlijnen waarin zeer duidelijk gesteld wordt dat mensen met een LTTE profiel nog steeds een risico lopen.

4.2. Het Europees Hof voor de Rechten van de mens heeft in arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka na de uitspraak van NA. v. the United Kingdom van 17 July 2008, in het bijzonder na het beëindigen van gewapend conflict in mei 2009 onderzocht (zie onder meer in T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, §§ 36-66). Het Hof stelt vast dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigde de positie ingenomen in het arrest NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil, meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worden afgewogen.

De ter terechtzitting neergelegde documenten kunnen deze bevindingen niet weerleggen. Immers wordt niet ontkend dat ook blijkt uit de “*UNHCR Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Sri Lanka*”, d.d. 5 juli 2010, dat personen die verdacht worden van banden met het LTTE als een risicoprofiel kunnen beschouwd worden. Echter, in dergelijk geval moet uit het individuele dossier -namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen- blijken of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Daar waar verzoeker echter meent dat er niet ontkend kan worden dat zijn asielrelaas niet de minste tegenstrijdigheden vertoont en coherent is, stelt de Raad daarentegen vast dat verzoeker allerm minst aannemelijk heeft weten te maken dat hij überhaupt vervolgd werd of zelf in de negatieve aandacht stond van zijn overheid.

Verzoeker verwijst tevens naar een rapport van de UK Border Agency, Home Office d.d. 18 februari 2010, zonder dit echter bij het verzoekschrift te voegen of het internetadres te vermelden zodat het evenmin geconsulteerd kan worden. In zoverre verzoeker een passage citeert uit “*the FCO October 2009 report*” wijst de Raad erop dat dit de situatie in 2009 betreft en aldus niet meer actueel is daar de situatie in Sri Lanka ondertussen grondig gewijzigd is. Daarenboven wordt dit rapport evenmin bij het verzoekschrift gevoegd, noch is het consulteerbaar op enige andere wijze, zodat de Raad deze paragrafen ook niet op hun merites kan beoordelen.

Verzoekers bewering dat hij Sri Lanka op illegale wijze heeft verlaten en hierdoor alleen al minstens problemen zal ondervinden en gedetineerd zal worden, is geenszins ernstig nu verzoeker faalt in zijn medewerkingsplicht zijn reisweg aan te tonen of zelfs aannemelijk te maken.

Daar waar verzoeker stelt dat het aangewezen is dat hem het voordeel van de twijfel wordt toegekend, merkt de Raad op dat dit slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204), *quod in*

casu non. De Raad ziet tot slot niet in wat de relevantie is van de vermelding dat verzoeker door corruptie het kamp heeft kunnen verlaten, daar dit element nergens blijkt uit het administratief dossier en aldus geheel irrelevant is aangevoerd.

4.3. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt aldus dat verzoeker voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK